

КАЗУС

БАЕВ 415D РЕГИОНАЛНА ИКОНОМИКА

Изготвил:

Проверил:

София, 2016

УВОД

Публично-частните партньорства могат да се определят като договорни споразумения между публична агенция и предприятие от частния сектор. Чрез това споразумение, нематериалните и материалните активи на всеки сектор (публичен и частен) се обединяват в предоставянето на услуга или съоръжение, за използване от цялото общество. В допълнение към споделянето на ресурси, всяка страна споделя рисковете и изгодите. Обикновено, общественият сектор е представен от държавни инфраструктури. В частния сектор са предприятията, които са собственост на частни лица или акционери.

Някои ясни ползи от публично-частните партньорства са, че те: 1) осигуряват по-голяма ефективност в изпълнението на задачите и изискванията; 2) намаляват разходите, които се финансират от данъкоплатците; 3) осигуряват по-добро спазване на правителствените регулации, нуждите и изисквания по отношение на околната среда и работното място; и подобряват качеството на услугите и продуктите.

Бизнес иновациите имат потенциал да се справят с обществени предизвикателства и да станат ключов фактор за постигане на целите на Европейския съюз в рамката 2020г. И все пак, за реализиране на потенциала на иновациите, бизнесът изисква реални условия, в които могат да се оценят техните технологии и съоръжения, в които техните прототипи да могат да бъдат развити. Установяването на подобни условия и съоръжения обикновено е скъпо и рисковано, и може да изисква публична подкрепа, често под формата на публично-частно партньорство (ПЧП). Въпреки това, възприемането на ПЧП е суб-оптимално и така че е изисква повече, за да се гарантира, че публичният сектор действа като посредник във валидирането и индустриализацията на иновациите в частния сектор.

Въпреки това, остават въпроси за това как Европа може да създаде бизнес среда, благоприятна за иновативни решения възникващи от предприятия, извършващи демонстрационни и тестови дейности. До този момент, публичният сектор на национално и / или европейско равнище е предоставял финансова подкрепа за организации. По този начин, публичният сектор е намалил разходите и риска, поет от частни лица, а в замяна, неговата цел е да се извлекат ползи от бъдещите социално-икономически ползи.

В една отворена световна икономика, конкурентоспособността разчита на бизнес капацитет да създава стоки с висока добавена стойност. Едно от основните предизвикателства, пред които са изправени икономиките на европейските страни, е регионално развитие, което може да се постигне чрез модернизацията на индустриалната база на основата на ускоряване на иновациите. Промислени модернизация в Европа изисква успешна комерсиализация на продуктите и услугите, иновации и използване на иновативни технологии и процеси, както и иновативни бизнес модели¹.

Иновациите са важен двигател и тяхното значение е станало още по-значимо през последните години. Огромният иновационен потенциал може да играе важна роля не само в икономическо развитие на страната след кризата, но също така и за гарантиране на устойчив икономически растеж².

Развитието на иновационните подходи и иновации е отразено в официалните документи на Западните европейски държави.

През юни 2010 г. ръководители на държави и правителства одобриха европейската стратегия 2020, която има за цел европейската

¹ Butova, T., Ragulina, J., & Krivtsova, M. (2013). *Proceedings of the 2nd International Conference on the political, technological, economic and social processes*. SCIEURO, London.

² European Commission. (2013a). *Public-private partnerships in horizon 2020: a powerful tool to deliver on innovation and growth in Europe*. Brussels.